Пише: Бранко Павловић
четвртак, 03 март 2016 22:25

Ништа није стабилније од троношца. Невоље настају када се окрене наопако.

Вучић своје политичко утемељење јавности приказује у три правца: 1. опасно је доводити у питање задати оквир; 2. чека нас светла будућност у ЕУ и 3. свакога дана у сваком погледу све више напредуејмо. Да видимо шта то значи.

1. Наш задати оквир је дефинисан правилима ММФ, НАТО и бриселским споразумима, који стављају у седми план правила о придруживању ЕУ (која су такође спорна, али то превазилази задатак овог текста).

ММФ нам наређује да морамо све да продамо, да су банкарски дугови и лихварске камате светиња, да не смемо да користимо монетарну политику за сопствени развој, да су образовање и здравство непотребни трошкови, да развој долази суштински од страних инвестиција и да зато све треба унапред поклонити страним инвеститорима и обавезати се да их у коришћењу поклона никада, док је света и века, нећемо узнемиравати, итд.

НАТО нам наређује да не смемо да имамо своју војску, осим на нивоу почасних плотуна, морамо да „спалимо“ своју војну стратегију и тактику, војска мора бити транспарентна за капларе страних обавештајних служби непрекидно, као драгстор, финансије морају бити бедне, а резервни састав непостојећи. Најстроже је забрањено бавити се питањима реалне одбране земље.

Пише: Бранко Павловић
четвртак, 03 март 2016 22:25

Бриселски споразуми нам наређују да се одрекнемо Косова и Метохије, да брзом брзином укинемо све што постоји од институција Србије на Косову, пренесемо власништво над свим привредним ресурсима на тзв. владу Приштине и погурамо своје држављане да се „интегришу“ без остатка у правни систем самопроглашене државе Косово.

Свако присебан рећи ће да се из овог оквира нужно мора изаћи и да се сви напори пре свега морају усмерити у том правцу. Вучић каже - никако! То је ризично, и само они који не знају шта говоре, предлажу искорак из задатог оквира.

Тај „ризик“ о коме Вучић говори одувек се у Србији звао „борба за слободу“. Наравно да

је ризично кидати ропске ланце, али нема другог пута ка слободи. То не значи да се у борби за слободу не бирају паметно средства, време и место, али Вучић не дозвољава уопште да се иде путем ослобођења. Он ропство означава као начин да се „Србија не врати у средњи век“ и, према томе, као врховну мудрост.

2. Светлу будућност Вучић види у учлањењу у ЕУ. Како ЕУ никоме више не личи ни на будућност, а нарочито не на светлу будућност, онда он маскира приступање једној политичкој конструкцији, која се на наше очи деконструише, „животним стандардом“ грађана ЕУ. При томе, не говори о животном стандарду Бугара и Румуна, Литванаца и Мађара, Грка и Португалаца итд., него о неком замишљеном животном стандарду – рачунајући на то да се у Србији, због наших радника у иностранству, углавном мисли на Немачку, Француску, Аустрију и Шведску.

Бесмислено. Какве везе има Србија са тим државама и, оно што је још важније, какве везе има богатство тих држава са чланством у ЕУ? Укратко, све су то одраније богате државе, а сасвим супротно, кључна предност Немачке данас у односу на остале три државе које стагнирају заснована је на потезима националне државе, а не на ЕУ интеграцијама.

За нас је важно да разумемо да је највиши животни стандард планиран за Србију у оквирима ЕУ (ништа од тога неће постојати, али само као концепт за потребе ове расправе) у распону од 80 одсто стандарда у Хрватској до онога који се остварује у Румунији. А то нити је светло, нити је будућност.

3. Када се оставе по страни бујице речи о сопственом поштењу, марљивости, љубави према Србији итд. (не знам да ли постоји нешто као „нарцисоидна депресија“), Вучић дневно напредовање види у све дубљем потонућу у неоколонијализам. Још више страних инвестиција са још већим поклонима за њих, још више продаје свега што добро послује (преговори за продају "Телекома" настављају се иза сцене, откупљује се земљиште за Аеродром Београд како би се убрзала и та продаја, Комерцијална банка продаје 86% пакета, само примера ради.), још дубља сарадња са НАТО, још темељније преумљавање Срба итд.

Резултат? Део процента раста БДП у 2015. години, а то је у оквирима 2014. године, када су биле поплаве. За четири године Вучићеве владавине нисмо се вратили ни на ниво из 2008.

Навешћу један пример уобичајеног Вучићевог спиновања како он вуче Србију унапред. За правосуђе Вучић каже да би он био још оштрији од оцена које је дала ЕУ у свом годишњем извештају крајем 2015. године. А примедбе су: а) није обезбеђена независност судства - што је, дакле, Вучићева одговорност; б) администрирање је споро и уочљив је заостатак у решавању предмета, што је одговорност ресорног министарства, то ће рећи Вучића (пошто није организовао систем како треба и зато што је значајан проценат - чак 70% предмета резултат дуговања државе); в) често мењање прописа - кривица законодавца - односно Вучићевог СНС-а; г) недовољна и неодговарајућа обука - такође одговорност ресорног министарства, тј. Вучића. А Вучић каже да би био још строжи? Па немој, имај разумевања за Вучића.

А троножац је заиста добар. Само му ногаре не смеју штрчати у небо. Када су чврсто ослоњене на слободу, на Устав Србије, који чува Косово и Метохију, и снажан привредни раст, кога нема и не може га бити у колонијализованој земљи - стабилан и сигуран напредак је известан. И ту цену вреди платити. Да много већу цену не би платила наша деца и унуци.